

Ние са събрахме пакъ. Иванъ Кузмичъ ни прочете предъ жената си възванието на Пугачова, което бѣше написано отъ нѣкой си полуграмотенъ казакъ. Разбойникътъ казваше испърво, че той мисли безъ друго да удари право на нашата крѣпость; свикваше казациите и солдатите въ своята чета; а командирете уговаряше да му са не противатъ, като ги заплашваше съ смъртъ. Възванието бѣше написано съ груби, но съ силни изражения, и трѣбаше да произведе силно впечатление на умовете на простиятъ народъ.

— Какавъ е тоя злодѣецъ! извика командантшата. — Той още са осмѣлява да ни предлага такива нѣща! Да излѣземе да го посрѣшнемъ и да преклониме хорѣвите си предъ него! Ахъ, кучиятъ сипъ! Нема той не знае, че ние цѣли четиресетъ години слугуваме и, хвала богу, на сичко сме са наглѣдале? А да ли ще да са намѣратъ такива командири, които да послушатъ злодѣецътъ?

— Чини ми са, че нѣма, отговори Иванъ Кузмичъ. — А чува са, че злодѣецътъ е вече завладѣлъ много крѣпости.

— Види са, че той и наистина е силенъ! забѣлѣжи Швабрицъ.

— А сто, ей сега е ще да познаеме настоящата му сила, каза командантинътъ. — Василиса Егоровна, дай ми ключътъ отъ хамбарътъ; а ти, Иванъ Игнатицъ, иди и доведи тука башкирецътъ . . . Заповѣдай на Юлая да донесе камшиците.

— Почѣкай, Иванъ Кузмичъ, каза командантшата, като ставаше отъ мѣстото си. — Почѣкай да заведе нѣкаде Маша, защото тя ще да чуе викътъ и ще да са уплаши. Та и азъ, да си кажа правото, не твърде о-